

Elodie

Soms wou ik dat ik lelijk was. Misschien niet lelijk in de zin van een gigantische wrat op mijn neus, drie zwarte tanden die dan ook nog eens mijn enige tanden zijn, een litteken vol pus over mijn wang en dun haar dat ik over kale plekken kam – omdat ik wel af en toe naar mijn spiegelbeeld moet kijken – maar het zou fijn zijn een ruimte binnen te lopen en niet meteen door alle huf-terige beurshandelaren in hun glimmende pakken met de ogen te worden geneukt.

Klink ik verbitterd? Sorry. Maar ik erger me altijd in bars in de binnenstad waar veel beurshandelaren komen. Zijn beurshandelaren niet gewoon tweedehandsautoverkopers in chiquere pakken? Als ze zo goed zijn in aandelen selecteren, waarom zitten ze dan niet thuis de briefjes van duizend te tellen die ze met hun gouden investeringen hebben verdiend in plaats van anderen advies te geven?

Ik was eigenlijk wel blij dat de vangst van vanavond geen beurs-handelaar was.

Over vangst gesproken... Mijn doelwit had me net opgemerkt. Het kostte de geil kijkende hufter een hele minuut om zijn blik omhoog te laten gaan naar mijn gezicht. Deze vreemdganger leek in elk geval precies op de foto die we hadden gekregen: lang, fit, zwart haar, vierkante kaken en een Romeinse neus. Gluurogen. Eén blik, en ik wist meteen dat ik de andere kant op zou zijn gelopen als ik dit niet voor mijn werk deed.

Mijn nietsvermoedende tegenstander voor vanavond was een advocaat uit de Upper West Side, een entertainmentadvocaat met een voorliefde voor het neuken van sterretjes die nog niet hadden geleerd om onder het wollen pak van drieduizend dollar te kijken om te zien of er een wolf in zat.

Voor deze klus hadden we een voorschot voor veertig uur gekregen, dat we niet hoefden terug te betalen. Ik durfde te wedden dat ik in een fractie van die tijd klaar kon zijn. Hm... misschien ga ik er wel om wedden. Soren was altijd wel in voor een weddenschapje. Voor hem was het natuurlijk een win-winsituatie, omdat het me motiveerde de klus snel te klaren, wat weer betekende dat ik sneller aan een andere klus kon beginnen.

Ik hoopte alleen dat er niet meer van dit soort klussen zouden komen. Morgenavond had ik een sollicitatiegesprek voor een echte baan, eentje waarin ik niet dagelijks bepoteld hoefde te worden, dus met een beetje geluk zou deze shit snel verleden tijd zijn.

Omdat ik voelde dat Larry de advocaat me weer geile blikken toewierp, knipperde ik met mijn wimpers terwijl ik opkeek en schonk ik hem mijn beste 'jij bent een grote rijke stoere vent en ik ben maar een klein dom meisje'-glimlach. Voor de lol zwierde ik ook met mijn natuurlijk platinablond haar en hees ik mijn D-cup zijn kant op. Zijn bruinharige vrouw met weinig voorgevel had gezegd dat hij een voorkeur had voor blondines met grote borsten.

Je hebt geluk, Larry. Joepie de poepie. Kom maar halen, schoft.

Tegen de tijd dat ik Soren had geappt over de weddenschap, stond de rechtbankgluiperd al naast me. 'Je ziet eruit alsof je wel een drankje kunt gebruiken,' zei hij.

Ik beet op mijn lip en keek even omlaag, alsof ik verlegen was, waarna ik mijn grote blauwe kijkers naar hem opsloeg. 'Gewoonlijk drink ik niet met vreemden.'

Hij stak me zijn hand toe. 'Garrett Lopresti.'

Het feest kan beginnen. Leugen nummer één, Larry Mercer.

Ik legde mijn hand in de zijne, en we schudden elkaar de hand. 'Sienna Bancroft.'

Hij liet mijn hand niet los. ‘Nu zijn we toch geen vreemden meer, Sienna?’

Ik glimlachte alsof ik geveleid was door zijn aandacht, alsof mannen die werden aangetrokken door lange benen en grote borsten niet de vloek van mijn bestaan waren. Toen mijn telefoon zoemde, wist ik dat het Soren was. ‘Een momentje, alstublieft.’

SOREN: Leo heeft de auto net geparkeerd. Hij kan elk moment binnen zijn.

ELODIE: Ik denk dat ik vanavond geluk heb. Of liever gezegd, Larry denkt dat hij vanavond geluk zal hebben met Sienna. Wat vind je van de weddenschap?

Soren antwoordde vrijwel meteen.

SOREN: Als je deze klus in vier uur of minder klaart, verdubbel ik je loon.

Sorry, Larry/Garrett. Je krijgt vanavond niet eens de kans haar te bepotelen. Wat je wel krijgt, is... precies wat je hebt verdiend.

Ik gooide mijn telefoon in mijn tas en hield mijn hoofd koket schuin. ‘Een drankje, zei je?’

Soms had ik een slecht gevoel over wat ik deed. Elk verhaal had twee kanten, en we kregen er maar één te horen. Ook al waren de vrouwen die ons inhuurden soms loeders, dat gaf mannen nog niet het recht om vreemd te gaan. Ga gewoon bij haar weg, meneer de aanstaande vreemdganger. Die optie was er altijd.

Soms kregen we een loeder gekoppeld aan een man bij wie we weken nodig hadden om de kleinste hint van ontrouw vast te leggen. Bij die klussen voelde ik me soms wel een beetje schuldig. Maar vanavond was het duidelijk niet zo’n avond.

Een halfuur nadat Garrett had voorgesteld om in een box te gaan zitten zodat we privacy zouden hebben, lag zijn hand met de afdruk van zijn trouwring er nog in onder de tafel op mijn

knie. Wat een slijmbal. Toch moest ik het spel meespelen, want ik wist dat Leo die hand van de andere kant van de bar niet kon filmen.

Ik wilde dat hij zijn hand van mijn knie haalde.

Ik wilde hem bij me weg hebben.

Dus speelde ik het smerig. De camera kon niet vastleggen wat ik zei.

Hij zat al een tijdje naar mijn lippen te staren alsof hij ze wilde verslinden. Ik had er een hekel aan wanneer mijn 'klussen' me op de mond kusten of me überhaupt kusten, dus een duwtje in de goede richting was zeker op zijn plaats. De smeerlap zette de deur open, zodat ik hem er zo doorheen kon schoppen.

'Wat zeg je ervan als we hier weggaan?' stelde hij voor. 'Als we naar jouw huis gaan?'

Ik boog me voorover en dempte mijn stem. 'Mag ik de waren niet keuren voordat ik ze mee naar huis neem?'

'Schoonheid, je mag alles doen wat je wilt. Wat had je in gedachten?'

'Nou... ' Ik duwde mijn armen strak tegen mijn ribben, zodat mijn borsten in mijn toch al laag uitgesneden blouse omhoogkwamen en er een belachelijke hoeveelheid decolleté te zien was. Hij volgde het met zijn ogen. 'Mijn hals is erg gevoelig. Ik vind het lekker als er aan de huid onder mijn oor wordt gezogen.'

'Dat kan ik doen. Waar ga je in ruil daarvoor bij mij aan zuigen?'

Ik slikte de gal in mijn keel weg en forceerde een glimlach. 'Waarom je maar wilt.'

Ik had niet eens de kans om me schrap te zetten voordat hij toesloeg. Zijn mond ging regelrecht naar mijn hals. Ik liet hem een paar keer zoenen en zuigen – walgelijk – voordat ik mijn blik richtte op de plek waar ik wist dat Leo stond. Hij knikte kort naar me, en ik duwde Larry weg en loog dat het gedrukt stond.

'Dat voelt heerlijk. Kom, dan gaan we naar mijn huis. Ik kan niet wachten ook eens lekker aan jou te zuigen.'

'Wijs me de weg maar.'

‘Geef me twee minuten om me op het damestoilet op te frissen.’

Hij pakte mijn hand en legde die op zijn broek om zijn stijve.
‘We wachten hier op je. Haast je.’

‘O, reken maar.’

Ik plande mijn vertrek van tevoren altijd goed. Een paar dagen geleden was ik bij de bar langsgegaan en had ik aan het einde van de gang naar het toilet een nooduitgang gevonden. Omdat die aan de achterkant van het gebouw zat, had ik mijn auto in de straat achter de bar geparkeerd.

Ik duwde de deur open, liep naar buiten en zoog de frisse lucht in mijn longen. Nu die vent met zijn lippen aan me had gezeten moest ik eigenlijk naar huis om te douchen. Maar voorlopig was ik klaar. Onderweg naar mijn auto stuurde ik een berichtje.

ELODIE: Klaar. Er zijn altijd mensen die erin trappen.

Soren reageerde snel.

SOREN: Bedoel je mij, vanwege onze weddenschap, of Larry de advocaat?

ELODIE: Beiden. Bedankt voor het extra geld. Tot betaaldag.

* * *

Baf!

Shit.

Ik sloot mijn ogen. Dit was wel het laatste wat ik kon gebruiken. Ik was drie kwartier te vroeg voor mijn sollicitatiegesprek, maar dat was niet genoeg tijd om een aanrijding af te handelen. Ik zette de auto in de parkeerstand, waarbij ik erop lette dat hij precies in de positie stond waarin de aanrijding had plaatsgevonden, en stapte uit. In de voorbumper van mijn oude Jeep Wrangler zaten een deukje en wat krassen, maar de andere auto had duidelijk meer schade opgelopen. De achterband siste en was al half plat.

De achterwielkast was naar binnen geklapt en drukte tegen de band. Bij de botsing leek de mooie nieuwe Mercedes bijna geïmplodeerd te zijn.

‘Wat krijgen we nou? Dat meen je niet.’ De bestuurder van de Mercedes stapte uit zijn auto en kwam bij me staan om de schade te bekijken. Hij woelde met een hand door zijn haar. ‘Zag je me niet? Ik reed achteruit die parkeerplek in.’

Natuurlijk. Ik had niet alleen een auto van waarschijnlijk zo’n honderdduizend dollar geraakt, maar uiteraard had de bestuurder ook nog eens de kaaklijn van een Griekse god. Logisch dat hij net zo prachtig was als zijn opzichtige auto. Ik had meteen een hekel aan hem.

‘Ik was hier als eerste. Jij begon achteruit te rijden toen ik al bezig was in te parkeren.’

‘Bezig in te parkeren? Ik dacht het niet. Jij probeerde je auto snel op die plek neer te zetten terwijl ik al bezig was achteruit in te parkeren. En toen ik daarmee begon, stond er niemand achter me.’

Ik zette mijn handen in mijn zij. ‘O jawel. Ik stond er. Je zag me alleen niet. Ik zette de auto achter je stil en wachtte. Toen je na een minuut nog niet in beweging kwam, heb ik zelfs getoeterd. Dus ik dacht dat je dubbel geparkeerd stond en dat ik op de vrije plek kon parkeren. Als je niet zo’n dot gas had gegeven, had je me gezien en had je kunnen stoppen voor je me raakte.’

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Voordat ik j^ou raakte?’ Hij wees naar zijn auto. ‘Volgens mij is aan de schade vrij duidelijk te zien wie wie heeft geraakt.’

Ik negeerde hem. ‘Zat je soms te bellen of zo?’

Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Ik hoop dat je verzekerd bent.’

‘Nee. Ik rij zonder verzekering rond.’ Ik rolde met mijn ogen. ‘Omdat ik niet zo’n mooie auto heb als jij, ben ik nog geen crimineel.’

Meneer Mercedes snoof. ‘Ik moet naar een afspraak. Kunnen we informatie uitwisselen en dan gaan?’

Ik pakte mijn telefoon en begon foto’s van de schade te maken.

‘Nee. We moeten een politierapport laten opstellen.’

‘Dat kost op zijn minst een uur of twee. Bij zo’n evidente aanrijding hebben we geen politierapport nodig.’

‘Ga jij aan je verzekeringsmaatschappij toegeven dat het jouw schuld was? Want jij kunt je misschien een premieverhoging veroorloven, maar ik niet.’

‘Ik ga niet toegeven dat het mijn schuld was, want dat is niet zo.’

‘Daarom hebben we dus een politierapport nodig.’

Meneer Mercedes mopperde iets wat ik niet kon verstaan en haalde zijn telefoon uit zijn zak. Ik nam aan dat hij de politie belde. Maar blijkbaar deed hij dat niet. Ik luisterde terwijl hij degene aan de andere kant van de telefoon afblafte.

‘Zeg tegen Addison dat ik te laat ben en dat ze zonder mij moet beginnen.’

Geen ‘hé’ of ‘hallo’. De man mocht dan knap zijn en in een mooie auto rijden, hij was wel onbeschoft. En hij swipete ook nog eens om op te hangen, zonder gedag te zeggen.

Blijkbaar verhulde mijn gezicht mijn minachting niet. De eikel keek me aan. ‘Wat?’

‘Ik hoop dat dat je vrouw niet was. Je was niet erg beleefd.’

Met tot spleetjes geknepen ogen keek hij me aan. ‘Ik moet nog een telefoontje plegen. Waarom maak je jezelf niet nuttig door ondertussen de politie te bellen?’

Wat een lul. Ik liep naar de andere kant van mijn auto om mijn auto- en verzekeringspapieren uit het handschoenenkastje te pakken. Toen ik terugliep naar de plek waar meneer Mercedes weer onbeschoft in zijn telefoon stond te blaffen, zat zijn blik aan mijn benen vastgeplakt. Ik schudde mijn hoofd en belde het alarmnummer.

De telefonist nam op. ‘Wat is de aard van uw noodsituatie?’

‘Hallo. Ik heb net een aanrijding gehad, op de hoek van Park en 24th.’

‘Oké. Is er iemand gewond die medische hulp nodig heeft?’

Ik dekte de telefoon af en vroeg aan de andere bestuurder: ‘Ben

je gewond? Ze vragen of we medische hulp nodig hebben.'

Zijn antwoord was kortaf. 'Met mij is niets aan de hand. Zeg maar dat ze opschieten.'

Ik ging terug naar de telefonist. 'Nee, met ons is niets aan de hand. Het enige wat schade heeft opgelopen, zijn onze auto's en de goede manieren van de andere bestuurder.'

Meneer Mercedes keek me fronsend aan.

Ik keek net zo fronsend terug.

Nadat ik had opgehangen, reikte ik hem mijn papieren aan. 'Waarom wisselen we geen verzekeringsgegevens uit voordat de politie komt? Ik moet ook naar een belangrijke afspraak.'

Hij pakte papieren uit zijn eigen auto en haalde zijn rijbewijs uit zijn portemonnee. Ik nam een foto van Hollis LaCroix' identiteitsbewijs. Natuurlijk woonde hij aan Park Avenue; dat hoorde bij het hele pakket. Nadat ik een foto van zijn verzekerings- en autopapieren had gemaakt, merkte ik dat hij mijn rijbewijs nog stond te bekijken.

'Ik kan je verzekeren dat het echt is, als je daar soms aan twijfelt.'

Hij nam een foto van mijn rijbewijs en reikte het me samen met mijn andere papieren aan. 'Connecticut, hè? Dat verklaart een hoop.'

Ik griste mijn spullen uit Hollis LaCroix' hand. 'Hoezo?'

'Je kunt niet inparkeren.'

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. 'Ik kan heel goed autorijden, als je dat maar weet.'

Hij bekeek zijn auto met een schuin hoofd. 'Ik heb een schade van tienduizend dollar die het tegendeel bewijst.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Je bent een eikel. Weet je dat?'

Ik durfde te zweren dat ik zijn lip zag trekken, alsof hij ervan genoot me op stang te jagen. Gelukkig kwam de politie en hoefde ik niets meer met hem te maken te hebben. Nadat ik met de agent had gepraat en mijn versie van het verhaal had gedaan, ging ik in mijn auto zitten. De politie praatte met Hollis. Mijn maag knorde terwijl ik naar de twee mannen buiten keek, dus ik pakte de zak junkfood die ik had gekocht voor de filmavond met Bree morgen-

avond en brak een rol chocomints aan. Door die snoepjes te eten kreeg ik het gevoel dat ik in het publiek zat te kijken naar een show – een show met een verdraaid knappe hoofdrolspeler.

Hollis was echt knap. Lang, met brede schouders, een smalle taille, zongebruind en met donker haar dat een beetje te lang was bij de kraag en niet echt paste bij zijn smetteloze maatpak. Maar zijn heldergroene ogen en volle donkere wimpers stalen de show.

Hij richtte zijn blik op mijn auto, alsof hij me voelde staren, en we keken elkaar aan. Ik deed geen moeite me om te draaien en te doen alsof ik niet had gekeken. Hij kon de pot op. Als hij naar mijn benen mocht kijken, mocht ik naar zijn knappe gezicht kijken. Toen hij bleef staren, schonk ik hem een overdreven, duidelijk neppe glimlach, waarbij ik al mijn tanden ontblootte.

Deze keer was het wel duidelijk dat hij met zijn lip trok, vooral omdat er een brede grijns op volgde. Hollis keek weg en draaide zich om om weer met de agent te praten, en ik had het gevoel dat ik een stilzwijgende staarwedstrijd had gewonnen. Tegen de tijd dat ze klaar waren en de agent naar mijn auto liep, had ik de hele rol chocomints op.

‘Oké, mevrouw Atlier. Op dit papier staat uw politierapportnummer. Over vierentwintig tot achtenveertig uur kunt u het rapport online vinden, of u kunt naar het bureau gaan om een exemplaar op te halen.’

Ik nam het papier aan. ‘Dank u. Hebt u opgeschreven dat de aanrijding niet mijn schuld was?’

‘Ik heb de feiten op een rijtje gezet. Het is aan de verzekering om het schuldpercentage aan de bestuurders toe te wijzen.’

Ik slaakte een zucht. ‘Oké. Dank u. Is er nog iets? Want ik heb een afspraak waar ik echt heen moet.’

‘Nee, mevrouw. Als uw auto nog bestuurbaar is, bent u vrij om te gaan. Meneer LaCroix moet wachten op een sleepwagen.’

‘Oké. Prima. Nog een prettige dag, agent.’

‘U ook. En rij voorzichtig.’

Het voelde vreemd om gewoon weg te rijden zonder iets tegen Hollis te zeggen, dus ik wachtte even tot de agent weer in zijn

auto stapte en wegreed. Toen stapte ik uit mijn auto en liep naar de Mercedes. Hollis leunde tegen de kofferbak en speelde met zijn telefoon.

‘Eh... Heb je nog iets nodig?’ vroeg ik. ‘Een lift of zo?’

‘Ik denk dat je voor vandaag wel genoeg hebt gedaan. Dank je.’

Jezus, waarom vroeg ik dat eigenlijk?

‘Prima.’ Ik schonk hem weer een onoprechte nepglimlach. ‘Nog een fijn leven verder.’